

A woman in a red dress with white polka dots and a wide-brimmed straw hat is seen from the back, looking towards a small, two-story white house with a blue door and windows. The house is situated in a grassy field with rolling hills in the background. The overall style is reminiscent of a vintage painting or illustration.

PATRICIA HARMAN

Kättilön
KOETTELEMUKSET

BAZAR

PATRICIA HARMAN

Kättilön
KOETTELEMUKSET

Suomentanut Timo Korppi

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Timo Korppi
Englanninkielinen alkuteos *The Reluctant Midwife*
Copyright © 2015 by Patricia Harman
Published by arrangement with William Morrow
Paperbacks, an imprint of HarperCollins Publishers.

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-584-9

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Tämä kirja on omistettu meissä kaikissa asuvalle parantajalle.

*Elämä voi olla kova,
mutta jos kuljemme käsi kädessä
pidämme toistemme käsistä kiinni
pääsemme kyllä joen yli.*

Jossakin Appalakkien kätköissä on pieni valkoinen talo ja siinä sininen ovi. Taaempänä, ladon takana, on hautausmaa. Siellä kaksi naista polvistuu pitkässä, kellastuneessa heinikossa.

Hautakiven alla lepää kolme vauvaa, kaksi lihallista ja yksi henkinen. Siellä on tuoreitakin hautoja, joissa mustat ja valkoiset lepäävät rinta rinnan. Heitä on yhteensä kahdeksan.

Naisilla on käsissään kukkia. Tuhatkaunokkeja, sinapinkukkia ja vaaleanpunaisia syysleimuja. Toinen naisista tekee ristinmerkin. Toinen ei pysty pidättelemään itkuaan.

BECKY MYERSIN, REKISTERÖIDYN SAIRAANHOITAJAN, VASTA-
HAKOISEN KÄTILÖN YKSITYISESTÄ PÄIVÄKIRJASTA USAN
VIRGINIAN WILD ROSE ROADILTA 1934–35

Kevät

I. LUKU

Maantierosvo

”Voihan helvetti, mikä tuo on?” päästän suustani tohtori Blumille, joka ei näy huomaavan tienlaitaan pysäköityä kolhiintunutta mustaa DeSotoa ja sen katolle köytettyä pöytää. Nuori mies, yllään villakankainen ruutupusero, seisoo tienpientareella ja heiluttelee hattuaan. ”Pysähtykää! Auttakaa!”

Sanomalehdissä varoitellaan vaarallisista maantierosvoista, jotka näyttävät vaikeuksiin joutuneita, laman koettelemia kulkijoita ja vokottelevat hyväntahtoisia ohikulkijoita pysähtymään apuun, mutta ryöstävät sitten näiltä rahat ja arvoesineet aseella uhaten. Kun hidastan vauhtia, näen kuljettajan viereisellä etuistuimella naisen, jalat nostettuna kojelaudan päälle ja kasvot tuskasta vääntyneinä. Juuri tuo kasvojen tuska pakottaa minut pysähtymään.

”Herran tähden, tuo ei taida olla teeskentelyä?” kysyn tohtorilta ja peruutan autoa, että nähtäisiin paremmin mistä on kyse. Matkaseurani ei sano mitään, mutta hän ei ole puhelias juuri muulloinkaan. ”Pidä tästä huolta, kaiken varalta.”

Pistän nahkaisen kukkaroni tohtorin veltonolaiseen käteen ja kietaisen vielä hänen takkinsa sen peitteeksi. ”Jos tuo kaveri on rosvo, ellei hän paina aseensa piippua otsaasi, älä luovuta tätä hänelle. Siinä on kaikki mitä meillä on”, komennan häntä, kun loikkaan ulos Pontiacin kyydistä. Blum ei räpäytä silmäänsäkään.

”Mikä hätänä?” kiljun tuolle tuntemattomalle miehelle.
”Onko naisellanne kaikki hyvin? Olen sattumoisin sairaanhoitaja.”

”Luojan kiitos. Olen Alvin Norton, arvon rouva... Ja hän tuolla autossa on vaimoni Bernice. Hän alkoi jo synnyttämään ja Torringtoniin on vielä neljäkymmentä mailia. Mitä minun pitäisi tehdä?”

”Onko lapsi jo tulossa, *tällä sekunnilla?*”

Muistan ulkoa ensimmäisen näkemäni vastasyntyneen vauvan, niin pienen keskosen, ettei siitä ollut vielä edes hengittämään ja vaivanaan vielä molempien huulten halkio, joka ulottui nenään saakka. Kyseessä oli hätäsynnytys ensiapuosastolla ja synnyttävä äiti oli täysin hysterinen. Koska olin vielä opiskelija, minut laitettiin vahtimaan supistuksia, kun muut hoitajat lähtivät tauolle. Tuosta kerrasta lähtien olen pelännyt kaikkia synnytyksiä.

Työnnän mielikuvat pois silmistäni, kun ryntään pysäköidyn auton matkustajanpuoleiselle ovelle. Istuimella sinnittelee noin kaksikymppinen vaaleaverikkö ja oksentaa parhaillaan sivuikkunasta.

”Se tulee nyt!” hän henkäisee vihreät silmät levällään.

”Mitä voin tehdä? Mitä minun pitäisi tehdä?” Alvin kysyy uudelleen.

”No ihan ensimmäiseksi... riisu häneltä alkkarit.”

Mies punastuu korviaan myöten, pudottaa hattunsa auton konepellille ja ryhtyy kiskomaan naisen jalasta läpimärkiä alushousuja, samalla kun itse heitän yltäni kuluneen villatakkini. Se on vanha, mutta ainoani.

”Pystytkö kääntymään kyljellesi, Bernice? Nojaa päätäsi rattiin ja avaa reitesi. Olen sairaanhoitaja ja nimeni on Becky.” Nainen pyörähtää ympäri ja nostaa toisen jalkansa olkapäälleni.

”Kuulkaahan herraseni, jos vauva on oikeasti tulossa, tarvitsen viltin tai jotakin mihin kääriä sen. Jos kyseessä on väärä

hälytys, ehditte ehkä palaamaan Butler Millsiin. Sieltä saattaisi löytyä lääkärikin.” Kuulostan hyvin tyyneltä ja luottavaiselta, mutta koko sisikuntani tutisee.

”Kyllä, kyllä!” Mies ryntäilee ympärillämme edestakaisin kuin päätön kana.

”Siinä matkalaukussa!” nainen kiljahtaa. ”Laukussa on huopa! Aiiihhhh!”

Karvainen päälaki, kooltaan tuskin jouluomenaa suurempi, näkyy jo osittain. Mutta sitten vauva ottaa takapakkia ja perääntyy. Ei ole vielä valmis tulemaan tähän kovaan maailmaan, mietin mielessäni. Yritän antaa sen vaikutelman, että tämä on minulle aivan arkista hommaa. Kuitenkin vatsaani kalvaa pelon kylmä koura.

Rekisteröitynä sairaanhoitajana olen joutunut avustamaan lääkäreitä synnytyksissä useinkin, mutta tapahtuman raastavuus tunnetasolla, veri ja kaikki muu sotku eivät ole koskaan viettäneet minua. Lisäksi minua kiusaa henkisesti edelleen mielikuva siitä ensimmäisestä epämuodostuneesta lapsesta... Mieluummin lastoitin katkennutta kättä, avustan kohdunpoistossa tai siistin jotakin rumaa haavaa.

Olen ollut mukana jopa silloin, kun kätilö on saattanut maailmaan teltassa kodittoman naisen vauvan. Teltta oli pystytetty kivisen sillan alle suojaan ja niin vain syntyi silloinkin terve vauva. Mutta ei tapahtuma silloinkaan mieltäni ylentänyt. Mitäpä kätilö sanoikaan silloin pelokkaalle potilaalleen?

”Työnnä vähän lisää”, sanon yrittäen matkia tämän rauhoittavaa äänensävyä, vaikka kylmä hiki valuu kasvojeni pitkin. ”Työnnä vielä... Puhalla vielä... Työnnä vielä... Puhalla vielä. Vauvasi on jo melkein ulkona, Bernice.”

Isä ilmaantuu nyt mukanaan kauniisti virkattu valkoinen vauvanpeite. Harmittaa tuhria sitä vereen, mutta ilmeisestikään mies ei muuta tähän hätään löytänyt.

”Olemme matkalla hänen äitinsä luokse Torringtoniin”, mies touhottaa supistusten välissä. ”Meidän piti odottaa siellä synnytyksen alkamista, mutta nyt se alkoi kaksi viikkoa ennen laskettua aikaa. Onkohan se paha juttu?”

”Aiiihhhh!” nainen kiljahtaa taas ja jätän hermostuneen isäkokelaan höpsemään omiaan, kun keskityn vain hänen vaimoonsa. Minulla ei ole suoraan sanoen aavistustakaan teenkö oikein, mutta otan vauvan päästä kiinni käsilläni ja yritän pitää siitä kiinni, rukoillen samalla, ettei äiti repeäisi kahtia.

Mikä outo tapa tulla maailmaan, mietin mielessäni. Elävä olento puskemassa ulos toisesta elävästä olennot.

”Työnnehän taas. Puhalla...” Nyt pää pullahti ulos.

”*Voi hyvä Jumala!*” mies vieressä kiljahtaa ja roikkuu auton avoimessa ovela.

”Ei enää työntämistä, Bernice! Vain puhallusta. Annahan, kun tarkistan, onko napanuora vauvan kaulan ympärillä.”

”Aarrgghh!” nainen ulvahtaa taas, kun sätkivä vauva mätäkääntää auton istuimelle.

”Se on poika!” Alvinin huuto kajahtaa jo ennen kuin ehdin itse todeta tilanteen. ”Voi kiitos, hoitaja, ja voi minun kultainen Berniceni!”

Mies juoksee auton toiselle puolen ja kurottaa kuljettajan paikalta silittämään vaimonsa hikisiä, vaaleita hiuksia. Nainen hymyilee urheasti, toinen jalka edelleen olkapäälläni.

”Onko kaikki hyvin?” Bernice kysyy.

Vilkaisen railakkaasti kiljuvaa vauvaa päällisin puolin ja yritän tavalliseen tapaan heti selvittää, onko sillä mitään poikkeavuuksia. Käärin vastasyntyneen upeaan, valkoiseen vauvanpeitteeseen, napanuoraa vielä katkaisematta.

”Oikein hyvin. Terve poikalapsi.” *Mihin minä lapsen laittaisin siksi aikaa, kun hoidan jälkeiset?*

”Olisiko jotain pehmeää? Toista peitetä ehkä?”

Uusi isä tuo kuluneen chenille-kylpytakin vastasyntyneen väliaikaiseksi pediksi auton lattialle.

”Pakko ponnistaa uudelleen!” tuore äiti kiljuu.

”Jumalan tähden! Tuleeko sieltä toinen?” isä hönkäisee.

”Ei, se on vain istukka. Se elin, jonka kautta vauva on saanut ravinnon ja hapen. Löytyisikö sille jotain astiaa?” Isä ojentaa siihen tarkoitukseen siistin, villakankaisen lierihattunsa, johon pudotan koko limaisen jälkeisklimpin.

Bernice pyörähtää nyt ympäri ja istuvaan asentoon. Ojennan hänelle itkevän, punajuuren värisen pojan, joka on edelleen kiinni napanuorassa ja sen kautta hatussa lepäävissä jälkeisissä. Hän alkaa laulaa lapselle. ”*Nuku lapseni nuku vaan, isäsi paimentaa lampaitaan...*”

Alvin istahtaa astinlaudalle kasvot aivan kalpeina. ”En tiedä kuinka kiittää teitä, rouva. Pärjäävätkö he siihen saakka, että pääsemme hänen äitinsä luokse?”

”Aivan varmasti, mutta viekää heidät siellä heti lääkärin tai sairaanhoitajan luokse, koska napanuora pitää leikata oikeaoppisesti. Minulla ei ole mukana steriilejä saksia. Se on erittäin tärkeää. Älkää yrittäkö sitä omin neuvoin. Steriiliydestä pitää huolehtia ja sen kantaan pitää panna oikeanlainen sidos.”

”Kiitos vielä kerran”, Alvin toistaa. ”Minulla on muutama dollari, valitettavasti ei enempää. Jouduin äskettäin työttömäksi Cumberlandin sahalta ja siksi olemme muuttamassa Torringtoniin hänen perheensä luokse. Oli jätettävä taakse koko omaisuus, paitsi se vähä minkä saimme mahtumaan autoon. Te olitte oikea taivaan lahja, hyvä rouva. Pelastusenkeli.”

”Pitäkäähän nyt ne rahanne. Meillä ei ole niille tarvista, olemme jo kotinurkillla.”

”Enkelille kiitos”, huokaa myös tuore äiti ja tajuan, että hän luulee sen olevan nimeni. *Enkeli!* Bernicen silmät ovat kiinni kuin ihmisellä, joka on juuri selvinnyt täpärästi maanjäristyksestä tai metsäpalosta.

Alvin löytää heidän tavaroistaan vielä pyyhkeen, jonka aset-
telemme vaimon reisien väliin. Näytän hänelle kädestä pitäen,
kuinka kohtua pitää hieroa, että se pysyy jäntevänä ja autan
häntä sitten nostamaan vauvan imemään rintaa. Sen jälkeen
noudan takkini DeSoton konepelliltä, toivottelen heille nä-
kemiin ja palaan Pontiacille. Siellä pesen käteni vesipullosta,
jonka olin juuri täyttänyt edellisellä huoltoasemakäynnillä.

”No niin”, sanon tohtori Blumille, kun työntäydyn takai-
sin ohjauspyörän taakse, sydän edelleen pompottaen. ”Hoidin
juuri uuden vauvan maailmaan. Huomasitteko?” Blum kuor-
saa niin, että sylkivana valuu suupielestä poskelle. Katsahdan
häntä säälivästi. Ennen niin loistavan osaava kollega on nyt
itsekin kuin pikkuvauva.

Tohtori

”Teitte sen tahallanne, vai mitä?” sihautan syyttävän kysymyk-
seni. ”Yritätkö kostaa minulle jotakin ja jos niin mitä? Ei
minulla ole mitään tekemistä sen kanssa, että tulitte hulluksi.”

Tarjoilija, hiuksiaan valkaissut vaaleaverikkö tuijottaa ulos
ikkunasta Four Leaf Clover Cafessa, neliapilakahvilassa, vähän
Oneidan ulkopuolella Länsi-Virginiassa. Huomaan itsenikin
vilaukselta heijastuksena tuossa takaseinän ikkunassa. Pieni-
kokoinen nainen, lyhyiksi leikatut, vaaleanruskeat hiukset, kotka-
mainen nenä, tiukkailmeinen suu ja otsa rypyssä. Olen sairaan-
hoitaja Becky Myers ja kohdalleni ovat osuneet kovat ajat.

Tohtori vain tuijottaa läiskää edessään lattiassa ja näkee siinä
jonkin monista kuvitteellisista painajaisistaan tai ei sitten yh-
tään mitään. Läheiset vuoret tuijottavat meitä koko kalkki-
kivisten kylkiensä kyllyydeltä. Niitä peittävät juuri lehteen
puhkeavat punalehtiset verivaahterat. Poltan päreeni ja alan
siivota pöytää.

Olin työskennellyt yli seitsemän vuotta tohtori Isaac Blumin kanssa, hänen osa-aikaisena leikkaushoitajanaan, samalla kun johdin naisten ja lasten klinikkaa Libertyssä Länsi-Virginiassa. Sitten vuonna 1930, kun talousromahdus tapahtui ja klinikka menetti valtion tukirahoituksensa, lähdin tohtorin kanssa Perrysvilleen ja toimin siellä hänen yksityisen vastaanottonsa toimistosairaanhoidajana. Vastaanoton hän jakoi veljensä kanssa ja sitä jatkui vielä neljä vuotta.

Olin aina ihailnut Blumia, joka lääkärinä hoiti niin synnytyksiä kuin leikkauksiakin, teki kotikäyntejä, valvoi tarvittaessa sairaan lapsen vuoteen vierellä yökaudet ja jaksoi silti avata vastaanottonsa jo seuraavana aamuna. Hän oli erittäin osaava diagnoosien tekijä ja huolellinen kirurgi, jolla oli hellät ja pätevät kädet.

Se on pakko myöntää, ettei hänkään ollut täydellinen. Usein hän puhui kuin professori ja käytti suurieleisesti sellaisia lääketieteellisiä ilmaisuja, joita potilaat eivät ymmärtäneet. Hänen sosiaaliset taitonsa olivat vajavaiset, mutta sitä puolta minä jouduin silottelemaan. Olimme tiimi, ja kun viettää vuosikaudet yhdessä, napit vastakkain elämän ja kuoleman kysymysten kanssa, kasvaa väistämättä vahva keskinäinen side.

Tässä sitä nyt ollaan. Olen rekisteröity sairaanhoitaja, ikää neljäkymmentäkaksi vuotta ja ylempi ammattitutkinto yleisestä terveystieteestä, mutta sidottuna mieheen, joka paskantaa housuihinsa, ei pysty puhumaan ja vaatii ympärivuorokautista hoitoa hengissä pysyäkseen. Joskus mietin, ettei hän... ehkä edes halua jäädä henkiin.

Blumin romahdus vuosi sitten oli äkillinen. Sen jälkeen, kun hänen vaimonsa syöksyi autolla alas James Riverin joenuomaan ja menehtyi, tuntui kuin Blumin elämästä olisi nykyistä töpseä irti seinästä. Hänestä katosi kaikki elämänhalu

yhdessä hetkessä. Vaimon ruumis löydettiin jään alta vasta pari päivää onnettomuudesta.

En ollut sukulainen tai edes tohtorin rakastajatar, mutta kuten kaikki hyvät hoitajat tekevät, otin hänen kokoaikaisen hoitonsa vastuulleni. Mitäpä muutakaan olisin voinut tehdä? Katsoako päältä, kun mies näantyy nälkään tai mätänee omiin ulosteisiinsa? Kun mietin, että tilanne varmaankin on väliaikainen, raahasin hänet vuokra-asuntoni ylimääräiseen huoneeseen ja keskityin hänen hoitamiseensa... Hän vain ei toipunut ollenkaan. Tulimme toimeen hänen säästöillään, jotka kuitenkin loppuivat.

Kun ensimmäinen suruvuosi oli mennyt, hänen veljensä ja heidän yhteisen klinikansa pääosakas, tohtori Leonard Blum, pesi lopulta kätensä veljestään.

”Herran tähden, Isaac”, Leonard karjui, kun viimeisen kerran tapasimme vain pari päivää sitten. ”Minulla on oma perhe ja sen elättäminen vastuullani. Voit istua perseelläsi kuin elävä ruumis ja minun puolestani vaikka näantyä nälkään, mutta minun on pakko ottaa tilallesi toinen lääkäri.”

Sen jälkeen hän paiskasi oven kiinni ja kaahasi tiehensä Packardillaan.

Olin juuri tuonut Isaacin kotiin Johns Hopkinsista (joka oli viimeinen toivoni), jossa neljän viikon tutkimusten jälkeen neurokirurgit suosittelivat hänelle kokeellista sähköterapiaa. Aivoihin kohdistettiin vahva sähköpurkaus, jonka toivottiin havahduttavan potilaat aivot lamaannuksestaan. Vedin kuitenkin rajan siihen. (Jos Blum koskaan palaisi läheskään entiselleen ja olisi kokeellisessa hoidossa menettänyt ainoatakaan aivosolua, siitä syytettäisiin minua.)

Eilen sitten oveeni koputettiin ja sen takana seisoivat topakkana kädet lanteilla ja leuka pystyssä vuokraemäntäni rouva Jenkins.

”Kuulkaahan, hoitaja Becky”, hän aloitti. ”Olette vuokran kanssa kolme kuukautta perässä, ja sen suhteen kärsivällisyyttäni

on yhtä vähän kuin Atlantassa lunta. Kaksikymmentä tuhatta ihmistä päivässä menettää työnsä USA:ssa ja mieheni on yksi sen kohtalon kokeneista. Elämme ankaria aikoja ja joudun sanomaan teidät irti, ellette pysty maksamaan perjantaihin mennessä. Me tarvitsemme rahamme.”

Minulla oli kukkarossa vain neljäkymmentä dollaria, vähemmän kuin yhden kuukauden vuokra. Kolmesta puhumattaakaan. Loput tohtorin säästöistä oli uponnut Johns Hopkinsiin, mutta sinä iltana tohtori Blum säikäytti minut suunniltani. Kun olin laittamassa häntä nukkumaan, hän puhui ensi kerran yli vuoteen.

”Mene kotiin.” Hänen äänensä narisi kuin oven sarana, joka kaipasi öljyämistä.

”Olemme kotona, täällä Perrysvillessä Virginiassa.”

”Ei.” Hän pudisti tarmokkaasti päätään. ”Sinne toiseen Virginiaan.”

Tässä vaiheessa tajusin, että hän tarkoitti Länsi-Virginiää, jossa hänellä oli edelleen talo ja vanha klinikkansa. Niinpä... kun muitakaan mahdollisuuksia ei ollut, lastasin autoon kaiken mikä mukaan mahtui ja pakenimme yön selkään.

Nyt ajellemme pitkin maalaistietä ja seuraamme metsäisiä harjuja, ohi pienten maatilojen ja niin vihreiden niittyjen, että silmiä kirvelee. Ohi pienten vesiputousten, jotka syöksyvät yli kalkkikivikallioiden, ja ohi vuoripurojen, jotka selvästi iloitsevat virtaamisen vapaudesta. Kun alamme laskeutua tasaisempaan maastoon, mielialani paranee. Vanha huolestunut Becky vaihtuu siihen toiseen Beckyyyn, joka on optimisti.

”Meidän pitäisi olla Libertyssä kymmenessä minuutissa”, sanon hiljaiselle matkaseuralleni. ”Talostasi saattaa olla sähköt poikki ja ehkä se on likainen ja pölyinen, mutta kyllä me pärjätään.” Tohtori ei sano siihen mitään, mutta enpä sitä odottanutkaan.

Lopulta, kahdenkymmenen Pontiacissa vietetyn tunnin jälkeen, saavumme korkealla vuorten sylissä sijaitsevaan laaksoon. Vatsani kireät lihakset tuntuvat heti löystyvän. Näen jo kaukaa tutun maamerkin, hopeisena kiemurtelevan joen, jolle on annettu nimi Hope. Toivo.

2. LUKU

Ikävä tervetuloitotus

”Selittäkään uudelleen mitä täällä on tapahtunut”, vaadin herra Linkousilta. Hän on asianajaja, joka on viimeiset kymmenen vuotta hoitanut tohtori Blumin asioita Libertyssä. Vain sairaanhoitajakoulutukseni estää minua ryhtymästä kirkumaan.

Isaac istuu liikkumattomana vieressäni, kädet polvilla ja silmät tuijottaen seinällä raameissa roikkuvia asianajajan tutkintotodistuksia. (Kuinka surullista, kun muistan kuinka ensi kertaa tavatessamme näin, kuinka hänen mielensä ja ajatuksensa liikkui vikkellästi kuin pikkukalojen parvi kirkkaassa vuoripurossa.)

”Tuota noin.” Kalpea nuori asianajaja kakistelee kurkkuaan ja pyörittelee täytekyneä edestakaisin sormissaan. ”Minä sain tehtäväkseni hoitaa tohtori Blumin kiinnelainan ja verojen maksamisen, kun hän ja rouva Blum siirtyivät Charlottesvillen, jossa hän aloitti yhteispraktiikan veljensä kanssa. Viime vuonna hän kuitenkin lakkasi lähettämästä rahaa niihin, vaikka lähetin siitä hänelle kolmesti huomautuskirjeen.”

Mies rypistää otsaansa ja naputtaa ohutta kansiota pöydällä, jossa arvaan noiden kirjeiden kopioiden olevan arkistoituina. ”Kirjoitin asiasta myös hänen veljelleen 1. marraskuuta 1933, sekä laitoin asiasta ilmoituksen lehteen täällä ja Charlottesvillessä 1. tammikuuta 1934, mutta siihenkään ei reagoitu. Koska

minulla ei ollut mahdollisuutta matkustaa itse Virginiaan ja koska en voinut maksaa kiinnelainaa ja veroja omista varoistani, minulla ei ollut muuta vaihtoehtoa.”

”Me asuimme *Perrysvillessä*”, ärähdän, vaikka oliko sillä nyt enää väliä. ”Se on kaukana Charlottesvillessä, kolmenkymmenen mailin päässä.”

”Talo kaikkine tavaroineen, klinikkoineen ja kahden eekkerin tontti laitettiin pakkohuutokauppaan paikallisen Mountain Federal -osuuspankin vaatimuksesta...” Mies selaa taas papereitaan. ”...helmikuun 25. päivänä 1934, jolloin ostajaksi ilmaantui herra Churchouse, sijoittaja Charlestonista. Hän sai kaiken puoli-ilmaiseksi. Olen pahoillani.”

Varhaisesta kaljuuntumisesta kärsivä lakimies sulkee kansion, ikään kuin juttu olisi hänen osaltaan loppuun käsitelty.

”Meillä *ei* siis ole paikkaa missä asua? Hänellä ei ole enää *kotia*?” Alan olla hysterian partaalla.

Linkous vilkaisee tohtoria ja sen jälkeen uudelleen minua. ”Mitä tapahtui?” hän kysyy kuiskaten. ”Olen hirveän pahoillani. Oliko kyse halvauksesta?”

Olen liian raivoissani yrittääkseni peitellä totuutta millään sokerikuorruituksella. ”Hermolääkärit eivät ole varmoja asiasta. Ehkä se oli halvaus, mutta eivät hekään tunnu tietävän sen alkusyytä. Ehkä vaimon äkkikuoleman aiheuttama järkytys.”

Lakimiehen tummat kulmakarvat kohoavat. ”Kuulin kyllä rouva Blumista. Traaginen tapaus. Hän oli minusta hieno nainen.” Pystyn lukemaan rivien välistä mitä hän tarkoittaa. Rouva oli hyvännäköinen.

Takaisin Pontiacille. Tuijotan sen lasin läpi Main Streetin kauppojen umpeen laudoitettuja ikkunoita. *Mitä nyt sitten?* Blum istuu paikallaan liikkumattomana kuin mallinukke Levy's Dry Goods -lyhyttavarakaupan ikkunassa. Meillä on rahaa enää kymmenen dollaria, jolla ei saa edes tarpeeksi

HOPE RIVERIN KYLÄ TARVIITSEE KÄTILÖÄÄN

Suuri lama on iskenyt 1930-luvun Länsi-Virginiaan. Monet miehet ovat jääneet työttömiksi ja naiset tekevät parhaansa pitääkseen lapsensa ravittuina. Nuori kätilö Becky Myers saapuu auttamaan Hope Riverin yhteisöä juuri silloin, kun hänen apuaan tarvitaan kaikkein eniten. Becky tuntee kuitenkin olonsa epävarmaksi kätilönä ja joutuu tuketumaan ystävänsä, kokeneen kätilö Patience Murphyn apuun.

Vaikka Becky tuntee olevansa kotonaan Hope Riverissa, painavat menneisyyden kokemukset hänen harteitaan. Myös Patience joutuu käsittelemään menneisyyttään, ja omaa lastaan odottaessaan hän toivoo Beckyn olevan yhä enemmän Hope Riverin äitien tukena. Muutosten keskellä osavaltiota kohtaa raivokas metsäpalo, ja Becky sekä Patience joutuvat keräämään kaiken rohkeutensa pitääkseen Hope Riverin asukkaat turvassa.

Patricia Harmanin *Kätilön koettelemukset* on jatko-osa *Hope Riverin kätilö* -kirjalle sekä tarina rakkaudesta ja periksiantamattomuudesta kaikista suurimpien vastoinkäymisten edessä.

9 789523 765849

ISBN 978-952-376-584-9

84.2

www.bazarkustannus.fi